Głowy i rogi

Z drugiej strony

> *Siedem głów, to siedem pagórków, na których rozsiadła się kobieta, i siedmiu jest królów; pięciu upadło, jeden jest, inny jeszcze nie przyszedł, a gdy przyjdzie, będzie mógł krótko tylko pozostać. – Obj. 17:9-10*

W wydaniu „The Herald” z Listopada/Grudnia 2004[1] ukazał się artykuł zatytułowany „Siedem głów, dziesięć rogów”, w którym przedstawiono wnikliwą analizę 17 rozdziału księgi Objawienia. Pomiędzy obecnymi wydawcami istnieją rozbieżności co do interpretacji wskazanego rozdziału. Z tego powodu, mając na względzie zapewnienie otwartości i rzeczowości dyskusji, uzgodniono iż opublikowane zostaną dwa kolejne artykuły, wspierające dwa punkty widzenia na ten rozdział.

Poprzedni artykuł, „Podstawa dla zrozumienia proroctw”, jest pierwszym z nich. Prezentuje on pogląd, że siedem głów z Obj. 17 przedstawia to samo, co siedem głów z Dan. 7, zaś „ósma” głowa symbolizuje Papieski Rzym. Niniejszy artykuł wspiera tezę, że siedem głów opisanych w Obj. 17 reprezentuje siedem królestw w czasie Wieku Ewangelii.

Punkt porozumienia

Poprzedni artykuł zawiera bardzo wymowną interpretację siedmiu głów i dziesięciu rogów z 7 rozdziału proroctwa Daniela. Krytyczny czytelnik, którego pasjonują zawiłości tegoż rozdziału, nie powinien zbyt szybko i pobieżnie analizować detali, jakie są tam opisane. Z pewnością, szczególną uwagę zwrócić należy na specyfikę plemion germańskich, które przedstawione są pod postacią rogów z zapisu Dan. 7:8. Określanie poszczególnych rogów angażowało Chrześcijan na przełomie stuleci, włączając w to Izaaka Newtona i wielu innych znamienitych teologów.

Lista plemion, które brane są pod uwagę w tym przypadku przez licznych autorów, jest w wielu miejscach jednolita. Jednakże ich kombinacja podana w poprzednim artykule, a to: Herulowie, Ostrogoci, Lombardowei, Wandalowie, Swewowie, Wizygoci, Frankowie, Burgundowie, Almanowie oraz Anglo – Sasi, jest wyjątkowa. Monety wybijane przez wskazane plemiona w sposób szczególny łączą władcę z diademem: „Każde z nich otrzymało przywilej od Cesarza Wschodniorzymskiego, aby okazywać się w diademie.” Jest to bardzo interesujący szczegół, pozwalający ocenić które potęgi stanowiły dziesięć części władzy Rzymskiej, po tym, jak przeniesiona została z Rzymu na wschód.

Siedem głów z 7 rozdziału proroctwa Daniela jasno wskazuje na Babilon, Medo – Persję, cztery części Imperium Greckiego oraz Rzym. Co do tej okoliczności istnieje ogólna zgoda. Babilon był zjednoczonym królestwem (jedna głowa), Medo – Persja była zjednoczonym królestwem (jedna głowa), jednakże Imperium Grecji po śmierci Aleksandra podzielone było na cztery niezależne części. Z tej właśnie przyczyny, imperium to przedstawione jest za pomocą czterech różnych głów. Niemalże dwa wieki później, w miarę ekspansji Cesarstwa Rzymskiego na wschód, potęgi te były kolejno wchłaniane przez Rzym, który wkrótce stał się potęgą przedstawioną w siódmej głowie z proroctwa Daniela.

13 rozdział księgi Objawienia

Księga Objawiania w 13 rozdziale opisuje wynurzenie się zwierzęcia Papiestwa z morza. Sposób, w jaki opisany został ten proces, odwołuje się wprost do 7 rozdziału proroctwa Daniela. Być może ma wskazywać na fakt, że Papiestwo jest spadkobiercą wszystkich potęg, które je poprzedzały. Zwierzę to miało dziesięć rogów jak Rzym, ciało pantery jak Grecja, niedźwiedzie nogi jak u Medo – Persji, oraz lwią paszczę jak Babilon. Kolejność w jakiej symbole te wymieniane są w 13 rozdziale księgi Objawienia jest odwrotna, niż w proroctwie Daniela. Być może ma to wskazywać na fakt, że Papiestwo wyrosło na skumulowanej potędze od Rzymu aż do Babilonu.

Werset 3 stwierdza, że „jedna z głów jego [zwierzęcia] była śmiertelnie raniona”, jednakże rana ta została wyleczona ku zdziwieniu całego, obserwującego to świata. Prawdopodobnie chodzi tu o głowę, którą był Rzym. Rzym został zraniony, gdy został pokonany przez inne siły po tym, jak Konstantyn przeniósł na wschód stolicę Imperium. Mimo to, Rzym odżył jako światowa stolica pod rządami Papiestwa.

Zapis rozdziału 13 wspomina, że Papiestwo panować miało przez „42 miesiące”. Było to 1260 lat od roku 539 do 1799. W czasie tego okresu powstał inny, podobny system: Kościół Anglikański, którego wpływy rozciągały się wszędzie tam, gdzie sięgało Imperium Brytyjskie. Ten właśnie system przedstawia dwugłowe zwierzę, jakie powstało z Chrześcijańskiej ziemi (werset 11). Przez te dwa systemy, jeden Rzymskokatolicki, zaś drugi nominalnie protestancki, podejmowane były zwielokrotnione wysiłki aby zgromadzić wszystkich

„Chrześcijan” do jednej lub drugiej grupy, które dzieliły ducha swej matki, Papiestwa. Opis tych wydarzeń znajduje się w pozostałej części rozdziału 13.

Rozdział 14 zaczyna się wizją tych, którzy pozostali wierni Panu, otrzymali imię Boże i Jezusa na swych czołach (Obj. 14:1). Potem następuje sąd nad fałszywymi systemami, zaś jego opis stanowi treść rozdziałów 15 i 16, które wspominają o siedmiu plagach przemierzających żniwo.

Rozdział 17

Rozdział 17 przedstawia inny punkt widzenia na sąd, jaki zakończy ten wiek: „I przyszedł jeden z siedmiu aniołów, mających siedem czasz, i tak się do mnie odezwał: Chodź, pokażę ci sąd nad wielką wszetecznicą [Papiestwo], która rozsiadła się nad wielu wodami” (Obj. 17:1).

Rozdział zaczyna się opisem przemieszczenia św. Jana na pustynię. Eliasz również znajdował się na pustyni podczas 3,5 roku suszy. Obie wzmianki o puszczy stanowią przenośnię, ukazującą stan Kościoła w czasie 1260 lat panowania Papiestwa.

W rozdziale tym Papiestwo ukazane jest jako kobieta dosiadająca szkarłatnego zwierzęcia o tej samej liczbie głów i rogów jak w rozdziale 13. Jego opis nie zawiera w sobie odwołań do postaci pantery, niedźwiedzia czy lwa, zaś jego kolor nie przypomina żadnego opisu z 13 rozdziału.

Dziesięć rogów przedstawia dziesięć państw europejskich zdominowanych przez Papiestwo w czasie wieku Chrześcijaństwa. Plemiona, które początkowo były ludami pogańskimi, zostały „nawrócone” i nominalnie schrystianizowane. Głowy, które w rozdziale 12 przedstawiają pogańskie państwa, teraz wyobrażają nominalnie „Chrześcijańskie” państwa, działające ramię w ramię z Papiestwem. Tak jak w epoce przedchrześcijańskiej istniało siedem pogańskich królestw, tak odpowiednio i w erze Chrześcijańskiej istnieje siedem państw.

Przykład czegoś podobnego

W 12 rozdziale księgi Objawienia znajdują się opisy dwunastu gwiazd, słońca i księżyca. Są obrazem dwunastu apostolskich „gwiazd” duchowego Izraela, jasności Ewangelii i przenośnych nauk Zakonu. Nie jest dziełem przypadku, że podobna symbolika znalazła się w śnie Józefa wiele lat wcześniej. Jednakże wówczas, dotyczyła ona cielesnego Izraela. Dwanaście gwiazd przedstawiało wówczas dwunastu patriarchów, słońce wyobrażało Jakuba, zaś księżyc Leę.

Liczby, jakie pojawiają się w tych dwóch przypadkach, są takie same ponieważ cielesny Izrael przedstawiał Izrael duchowy. W podobny sposób, głowy i rogi opisane w 12 rozdziale księgi Objawienia odpowiadają tym z rozdziału 17, chociaż te pierwsze odnoszą się do państw pogańskich, zaś te ostatnie do podmiotów nominalnie Chrześcijańskich. Pierwsze odnoszą się do potęg za pomocą których w zamierzchłych czasach działał Szatan, zaś ostatnie odpowiadają państwom, poprzez które Szatan działa w czasach Chrześcijańskich.

„Pięciu upadło”

Zapis Obj. 17:10 stanowi ramę czasową, która umożliwia określenie kiedy św. Jan otrzymał tę wizję. Jan Apostoł przedstawiał Kościół pod koniec wieku, w czasach powrotu Pana (zgodnie ze wskazówką Jan. 21:18 – 23). Możemy z tego wnioskować, że pięć wielkich rządów sprzymierzonych z Papiestwem upadło zanim Pan powrócił, jeden istnieje, inny ma dopiero powstać i panować „przez krótki czas”, w porównaniu z innymi. Ów „krótki czas” odpowiada rządom reżimu Nazistowskiego, jaki pochłonął Europę w czasie II Wojny Światowej.

Innym punktem widzenia na ten werset jest przyjęcie interpretacji, że odnosi się on do czasów współczesnych św. Janowi, pod koniec I w.n.e. Przyjmując tę tezę należy uznać, że siódmą głową miało być Imperium Bizantyjskie. Jednakże państwo to istniało przez całe stulecia, swą żywotnością wielokrotnie przewyższając wiele innych państw pogańskich. Nie rządziło ono zatem „przez krótki czas”.

Ósma

Zwierzę miało tylko siedem głów. Kolejną potęgą, jaka po nich nastąpiła, było samo zwierzę. Wyszło ono z otchłani bierności aby pochłonąć wszetecznicę, którą nosiło. Najwyraźniej mowa jest tutaj o ludziach powstających aby obalić Papiestwo, po jego długim królowaniu. Powstanie takie wspomniane jest jeszcze jeden raz, w czasie brzmienia szóstej trąby, pod koniec okresu 1260 lat. Wzmianka ta odnosi się do Rewolucji Francuskiej, która szybko zakończyła władanie Papiestwa, mimo iż po trzech latach zostało ono ponownie uznane na mocy postanowień konkordatu podpisanego z Napoleonem (por. Obj. 11:7-11. Ta rewolta przeciwko Chrześcijaństwu nie odróżniała prawdy od fałszu).

Powstanie ludzi z „otchłani” bierności (Obj. 17) prowadzi do zupełnego zniszczenia Papiestwa, a nie jedynie do jego chwilowego osłabienia: „A dziesięć rogów, które widziałeś, i zwierzę, ci znienawidzą wszetecznicę i spustoszą ją, i ogołocą, i ciało jej jeść będą, i spalą ją w ogniu” (Obj. 17:16). Koniec, jaki będzie jego udziałem wspomniany jest również w zapisie Obj. 18:8: „Dlatego w jednym dniu przyjdą jego plagi, śmierć i boleść, i głód, i spłonie w ogniu; bo mocny jest Pan, Bóg, który go osądził.”

Czasy

W 17 rozdziale księgi Objawienia, ostateczny osąd wyrażony jest w czasie przyszłym: „A dziesięć rogów, które widziałeś, i zwierzę, ci znienawidzą wszetecznicę i spustoszą ją, i ogołocą, i ciało jej jeść będą, i spalą ją w ogniu” (Obj. 17:16).

Z kolei rozdział 18 rozpoczyna się opisem, w którym użyty został czas teraźniejszy „Potem widziałem innego anioła zstępującego z nieba, (...) i rozjaśniła się ziemia od jego blasku. I zawołał (...) Upadł, upadł Wielki Babilon (...) Wyjdźcie z niego, ludu mój (...)” (Obj. 18:1-4). Ta różnica w czasach wykorzystanych w przedstawionych fragmentach ma swoje uzasadnienie, gdy przyjmie się, że św. Jan przedstawia świętych żyjących na początku żniwa. Wówczas bowiem był czas właściwy na opuszczenie Babilonu. Jednakże ostateczne zniszczenie odstępczej niewiasty ciągle należało do przyszłości.

W tym przypadku – jeżeli „teraz” wizji odnosi się do początku żniwa – jest to chwila, gdy upadło pięć głów, jedna istnieje, zaś siódma ma dopiero nastąpić. Ten punkt widzenia byłby spójny z założeniem, że głowy przedstawiają raczej państwa Wieku Ewangelii, a nie potęgi epoki przedchrześcijańskiej.

Jedna godzina

Werset 12 rozdziału 17 mówi o „jednej godzinie”, w czasie której dziesięć rogów z wizji otrzymuje władzę królewską ze zwierzęciem. O jaką godzinę tutaj chodzi? Zapis Obj. 18:10 używa tego samego określenia w odniesieniu do Babilonu, „w jednej godzinie nastał twój sąd”. Chodzi tutaj z pewnością o czas, w którym Papiestwo zakończy swe istnienie.

Werset 13 rozdziału 17 wspomina, że w czasie wspomnianej jednej godziny, dziesięć rogów będzie zjednoczonych ze zwierzęciem, oddając mu swą siłę i potęgę. Dlaczego? Odpowiedzi udzielają wersety 16 i 17: „A dziesięć rogów, które widziałeś, i zwierzę, ci znienawidzą wszetecznicę i spustoszą ją, i ogołocą, i ciało jej jeść będą, i spalą ją w ogniu. Bóg bowiem natchnął serca ich [dziesięciu rogów], by wykonali jego postanowienie i by działali jednomyślnie, i oddali swoją władzę królewską zwierzęciu, aż wypełnią się wyroki Boże [zniszczenie Papiestwa].” Jedna godzina będzie tą chwilą, gdy ludzie i ich przywódcy zjednoczą swe możliwości we wspólnym wysiłku obalenia Papiestwa.

Podobnie jak miało to miejsce w czasie Rewolucji Francuskiej, gdy ludzie nie odróżniali prawdy od fałszu, również i w tym przypadku ludzie i ich przywódcy nie będą odróżniali od siebie tych wartości, sprzeciwiając się zarówno fałszywemu Chrześcijaństwu, Papiestwu, jak i prawdziwemu. Dlatego też, w czasie tej jednej godziny, walczyć oni będą „z Barankiem”, z którym będą „ci, którzy są powołani i wybrani, oraz wierni” (werset 14).

W tym czasie święci będą już uwielbieni. Ta myśl znajduje również swój wyraz w rozdziale 19. Werset 14 ukazuje uwielbionych świętych po zakończeniu wesela Barankowego (werset 7) jako „wojska niebieskie”, kroczące za Jezusem podbijającym narody i tłoczącym „kadź wina zapalczywego gniewu Boga Wszechmogącego” (werset 15).

David Rice (USA)

[1] Wydanie nie publikowane w języku polskim